

var netop den rette Mand, sagde du; og dermed lod vi os berolige. Er der gjort nogen Fejl, saa er det nærmest dig, der bærer Skylden for den.“

„Ja, det fragaar jeg saamænd ikke, at jeg holdt paa Hans Jensen,“ svarede Væveren med et bredt Smil. „Og det mener jeg forresten endnu, at for den Politik, der den Gang skulde føres, var han netop den rette Mand. Til at køre i Grøften med er alle Kuske lige gode! . . . Men nu skulde vi vel se at faa lettet os op af Grøften, mener jeg.“

„Ja ja — handl du i den Sag, som du finder rigtigt og forsvareligt,“ sagde Emanuel, idet han standsede og gav ham Haanden til Farvel. Han vilde være det Menneske kvit. Han trængte til at blive ene for at klare sig det overvældende Indtryk, denne Afsløring havde gjort paa ham. Hans Anelse om, at et Uvejr nærmede sig, havde da altsaa allerede bekræftet sig. De onde Dage stod for Døren! . . . Det skulde nu vise sig, om det Værk, han havde opbygget her i Menigheden, Gud til Ære og Pris, vilde staa sin Prøve — eller synke i Grus.

Nej, nej! Han vilde ikke tvivle! Naar Herren lod Stormene rase, var det ikke for at lægge øde, men for at rense ud.

„Han elsker den, han tugter.“

#### IV

Væverens Meddelelse havde sat Emanuels Sind i en saa heftig Bevægelse og givet ham saa meget nyt og alvorligt at tænke paa, at han for den Dag maatte opgive Besøget i Mosekærhuseene. Først den næste Dag naaede han derud.

Men ogsaa da var det med uroligt Sind og tungt Hjerte, at han gik Vejen udover Markerne. Rygtet om Sogneraadshandens Bekendelse var ihast fløjet over Sognet og havde vakt en overordentlig Bevægelse. De, der i Forvejen havde vidst god Besked, anstillede sig næsten mest forargede, særlig Skibberupperne. Væveren havde bearbejdet Stemningen godt, forinden han lod sin velanbragte Mine springe. Det gamle Fjendskab mellem Skibberupperne og Vejlbyerne, hvem den politiske Kamp en